RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 83.310 van 4 november 1999
in de zaak A. 83.328/VII-18.027.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. BUYCK,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Lombardenvest 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 2 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 juli 1999 tot verwerping van een verzoek tot herziening van een weigering tot verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 2 februari 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 augustus 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is in België binnengekomen op 27 november 1994. Er werd verzoeker een toeristenvisum afgegeven, daar hij verklaarde gedurende drie maanden bij zijn tante te willen verblijven, hij al zijn belangen in XXX zou behouden en er geen aanwijzingen waren dat verzoeker de intentie had zich in België te vestigen.

1.2. Op 17 maart 1995 treedt verzoeker op het XXX consulaat te Antwerpen in het huwelijk met een XXX onderdane, die sedert haar geboorte gevestigd is in België en die werkloos is.

1.3. Op 11 mei 1995 is verzoekers regelmatig verblijf verstreken en wordt hem bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. Op 5 oktober 1995 wordt verzoeker alsnog ingeschreven aan de D. te Antwerpen, met een bijlage 15bis in toepassing van artikel 26, § 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.5. Op 16 januari 1996 doet zijn echtgenote aangifte van een schijnhuwelijk en in een vonnis van 13 februari 1996 van het Vredegerecht van Antwerpen wordt expliciet gesteld dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote.

1.6. Op 20 maart 1996 wordt aan verzoeker de beslissing van 18 maart 1996 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

> "Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10-4° van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 6 augustus 1993 : de echtgenoten wonen niet meer samen sedert 16 januari 1996".

1.7. Op 27 maart 1996 dient verzoeker een verzoek tot herziening in van de beslissing van 18 maart 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.8. Op 2 februari 1999 wordt aan verzoeker de beslissing van 17 juli 1998 van de Minister Binnenlandse Zaken tot verwerping van zijn verzoek tot herziening betekend. Dit betreft de thans bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

> "(...) Gelet op het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen (van) die besluit dat het verzoek tot herziening niet gegrond is; immers, een normale gezinsrelatie onderstelt samenwoonst die een

zekere duurzaamheid vertoont. In casu was deze samenwoonst onvoldoende.

Overwegende dat artikel 10 van hogergenoemde wet de vreemdeling die wenst beroep te doen op gezinshereniging, oplegt niet alleen de intentie te hebben te komen samenwonen met zijn echtgenote, maar ook effectief en blijvend samen te wonen.

Overwegende dat na de korte duur van samenwoonst namelijk van 4 oktober 1995 tot 11 januari 1996, een breuk met zijn echtgenote volgde.

Overwegende dat er geen duurzame samenwoonst is geweest.

Het verzoek tot herziening is verworpen.";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel, onderverdeeld in drie onderdelen, samengevat aanvoert dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 10, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 11 van de wet van 13 december 1976 tot goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en XXX betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, gesloten op 16 juli 1964, dat hij in een eerste onderdeel preciseert dat de bestreden beslissing er onterecht vanuit gaat dat verzoeker dient te voldoen aan de in artikel 10, 4°, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, terwijl verzoeker van oordeel is dat hij om toegelaten te worden tot verblijf in België diende te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 11 van voormelde wet van 13 december 1976 tot goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en XXX betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, dat verzoeker in een tweede

onderdeel betoogt dat waar de bestreden beslissing zich enkel steunt op artikel 10, 4°, van de Vreemdelingenwet ze tevens dit artikel schendt door te overwegen dat de gezinshereniging niet enkel de intentie om te komen samenwonen impliceert doch eveneens een effectief en blijvend samenwonen beoogt, waarbij in geval van een breuk in de relatie de schuldvraag niet kan gesteld worden, en door te stellen dat een samenwonen gedurende +/- 6 maanden niet voldoende is om de toepassing van artikel 10, 4°, van de Vreemdelingenwet te wettigen, terwijl artikel 10, 4°, van de Vreemdelingenwet het enkel heeft over de echtgenoot "die met deze komt samen-leven" zonder dat aan dit samenleven verdere voorwaarden worden verbonden en zeker niet dat +/- 6 maanden samenleven niet voldoende lang zou zijn en dat met de schuldvraag omtrent de breuk in de relatie geen rekening moet worden gehouden, dat hij tot slot in een derde onderdeel aanvoert dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen de bepalingen van voormelde Overeenkomst van 16 juli 1964 schendt omdat zij voorwaarden stelt die niet ingeschreven zijn in deze Overeenkomst, daar in de tekst van artikel 11 van deze Overeenkomst geen sprake is van samenwoonst noch van duurzaamheid, zodat de Commissie een interpretatie geeft aan de tekst van artikel 11 die bijkomende voorwaarden oplegt die niet voorzien zijn in artikel 11;

Overwegende dat, wat het eerste en derde onderdeel van het eerste middel betreft, verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat hij zich kan beroepen op de bepalingen, meer bepaald artikel 11 van de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, tot goedkeuring onder andere van het akkoord tussen België en XXX betreffende de tewerkstelling van XXX werknemers in België, ondertekend op 16 juli 1964; dat verzoeker volledig voorbij gaat aan het gegeven dat de in artikel 11 voorziene

mogelijkheid tot gezinshereniging slechts van toepassing is op deze gezinsleden die zich in België wensen te voegen bij gezinsleden die in België tewerkgesteld zijn in het kader van dit akkoord, onder de voorwaarden opgenomen in artikel 1 tot en met 10 van voormelde Overeenkomst; dat verzoeker nergens aangeeft dat zijn echtgenote toestemming tot migratie met het oog op tewerkstelling in België heeft bekomen, op grond van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 tot en met 10 van voormelde Overeenkomst tussen België en XXX, dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat zijn echtgenote in België geboren is en er dus geenszins sprake kan zijn van migratie van de echtgenote op grond van voormelde Overeenkomst; dat derhalve niet kan ingezien worden hoe verzoeker zich zou kunnen beroepen op artikel 11 van voormelde Overeenkomst daar deze bepaling enkel en alleen geldt voor gezinsleden van personen die in het kader van deze overeenkomst werden toegelaten tot verblijf; dat, wat het derde onderdeel van verzoekers eerste middel betreft, enkel kan vastgesteld worden dat verzoeker dit middel niet dienstig kan inroepen daar uit de weerlegging van het eerste onderdeel van het eerste middel blijkt dat verzoeker de bepalingen van voormelde Overeenkomst tussen België en XXX niet kan inroepen en de Raad derhalve niet inziet welk belang verzoeker zou hebben bij het aanvoeren van een eventuele schending van artikel 11 van voormelde Overeenkomst tussen België en XXX, doordat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen voorwaarden zou toevoegen aan de bepalingen van voormelde Overeenkomst tussen België en XXX; dat, wat het tweede onderdeel van verzoekers middel betreft, artikel 10, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt : "de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging aldaar gemachtigde vreemdeling en die met deze komt samenleven."; dat verzoeker niet betwist dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet meer samenleefde met zijn echtgenote en dat

er door zijn echtgenote zelfs een aangifte van schijnhuwelijk werd gedaan; dat de door verzoeker ingeroepen argumenten dat hij gedurende zes maanden samengeleefd heeft met zijn echtgenote en dat de breuk in de relatie niet aan hem te wijten is niets afdoen aan de vaststelling dat verzoeker niet meer in de voorwaarden verkeerde om gemachtigd te worden tot verblijf op grond van zijn huwelijk met een tot verblijf gemachtigde vreemdeling; dat daarenboven het argument dat verzoeker zes maanden heeft samengewoond en dat nergens in artikel 10, 4° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het samenleven blijvend moet zijn of van een minimale tijdsduur, niet opgaat daar artikel 26, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat "Indien de vreemdeling de in artikel 12bis van de wet bedoelde documenten overlegt, wordt hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie model A., waarvan de geldigheid één jaar na de datum van indiening van zijn aanvraag, vervalt."; dat paragraaf 4 van hetzelfde artikel bepaalt dat "Indien de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of zijn gemachtigde beslist dat de in paragraaf 3 bedoelde vreemdeling geen recht heeft op verblijf, hij hem bevel geeft het grondgebied te verlaten."; dat hieruit kan worden afgeleid dat minstens één jaar van effectieve samenwoonst vereist is om tot verblijf te kunnen worden gemachtigd op grond van gezinshereniging; dat de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve kon beslissen, zonder schending van artikel 10, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet, tot weigering van herziening van verzoekers vraag tot herziening van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat het eerste middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel, onderverdeeld in twee onderdelen, aanvoert dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, evenals artikel 66 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat de Minister van Binnenlandse Zaken ingeval het verzoek tot herziening ontvankelijk wordt verklaard, de zaak opnieuw moet onderzoeken en een nieuwe beslissing moet nemen die in de plaats komt van die waartegen het verzoek tot herziening werd gericht en dat deze nieuwe beslissing met redenen moet worden omkleed als zij de maatregelen handhaaft, en tot slot dat artikel 11 van de Overeenkomst tussen België en XXX betreffende de tewerkstelling van XXX werknemers in België goedgekeurd bij wet van 13 december 1976 zou geschonden zijn door de bestreden beslissing, doordat, zoals verzoeker in een eerste onderdeel van het middel aanvoert, de bestreden maatregel geen melding maakt van artikel 11 van voormelde Overeenkomst tussen België en XXX en de Minister van Binnenlandse Zaken evenmin toepassing heeft gemaakt van dit artikel, terwijl uit de bestreden maatregel niet op te maken valt waarom voormeld artikel 11 van de voormelde Overeenkomst niet op verzoeker van toepassing zou zijn, en dat de toepassing van artikel 11 van voormelde Overeenkomst slechts kan geweigerd worden om redenen van schending van de openbare orde hetzij openbare veiligheid en dat de bestreden maatregel niet motiveert op welke wijze verzoeker de openbare orde of openbare veiligheid zou hebben geschonden, dat verzoeker in een tweede onderdeel betoogt dat voormelde bepalingen werden geschonden doordat het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen geen uitsluitsel geeft of artikel 11 van voormelde Overeenkomst al dan niet van toepassing is op verzoeker en de toepassing van de Overeenkomst in het

midden laat, terwijl verzoeker uitdrukkelijk aantoonde dat hij aan alle voorwaarden van het verdrag voldeed, en dat de bestreden akte zelfs geen melding maakt van de al dan niet toepasselijkheid van voormelde Overeenkomst;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de Commissie van Advies voor Vreemdelingen wel heeft beslist dat voormelde Overeenkomst tussen België en XXX betreffende de tewerkstelling van XXX werknemers in België niet op verzoeker van toepassing is; dat de Commissie in haar advies van 28 januari 1998 overweegt dat "zelfs in het geval de bepaling van artikel 11 van de Overeenkomst toch toepasselijk zou zijn -quod non- (...)", ze zodoende duidelijk stelt dat wat verzoeker betreft er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 11 van voormelde Overeenkomst; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op grond van dit advies derhalve gerechtigd was bij het nemen van de beslissing over verzoekers vraag tot herziening niet meer in te gaan op het door verzoeker ingeroepen artikel 11 van voormelde Overeenkomst, te meer daar uit onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis had van het voormelde advies van de Commissie van Advies van 28 januari 1998 en er in de bestreden beslising expliciet naar dit advies wordt verwezen, en hij zich dienvolgens kon beperken tot het oordelen over de tweede door verzoeker opgeworpen rechtgrond tot verblijf, met name artikel 10, 4° van de Vreemdelingenwet; dat wat betreft de voorwaarden zoals bepaald door voormeld artikel 10, 4° van de Vreemdelingenwet de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing terecht overweegt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden, meer bepaald aan de vereiste om samen te leven met de echtgenote, wat vereist is, zoals is gebleken bij de bespreking van het eerste middel; dat de beslissing derhalve zowel de juridische als feitelijke motieven bevat waarin ze steun vindt, dat deze motieven pertinent zijn en op een afdoende wijze de

beslissing dragen, zodat de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 66 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 11 van voormelde Overeenkomst; dat het tweede middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, doordat de Minister van Binnenlandse Zaken, enerzijds, geen rekening heeft gehouden met de situatie van overmacht waarin verzoeker is terecht gekomen nu zijn echtgenote, buiten zijn wil om de echtelijke woonst heeft verlaten en toch een effectief samenwonen van verzoeker eist en weigert de schuldvraag te onderzoeken en, anderzijds, zelf vijf maanden nodig heeft voor het afleveren van een visum met het oog op gezinshereniging, periode van scheiding die mede aan de basis ligt van de later tussen verzoeker en zijn echtgenote ontstane moeilijkheden, dat verzoeker besluit dat er derhalve door de Minister van Binnenandse Zaken geen correcte afweging van de belangen is gemaakt, tussen de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken wel degelijk akte heeft genomen van het feit dat verzoeker gescheiden leeft van zijn echtgenote en er zelfs een aangifte van schijnhuwelijk is gedaan door zijn echtgenote, maar daar enkel de conclusie heeft aan kunnen verbinden dat verzoeker daardoor niet in de voorwaarde verkeert om een machtiging tot verblijf te bekomen op grond van de gezinshereniging; dat waar verzoeker aanvoert dat de Minister van Binnenlandse Zaken vijf maanden nodig had om over verzoekers aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging te

beschikken en hij daardoor vijf maanden gescheiden van zijn echtgenote diende te verblijven in XXX, dit niet aan het optreden van de Minister van Binnenlandse Zaken te wijten is, maar aan een verzuim in hoofde van verzoeker zelf, daar hij naar België reisde voorzien van een toeristenvisum met beperkte geldigheidsduur en expliciet verklaarde zich niet in België te willen vestigen, en toch verkoos, nadat zijn verblijf reeds onregelmatig was geworden, in het huwelijk te treden; dat verzoeker nu niet redelijkerwijze kan aanvoeren dat het feit dat hij zich naar XXX diende te begeven om zijn verblijfssituatie te regulariseren aan het optreden van de Minister van Binnenlandse Zaken is te wijten; dat de Minister van Binnenlandse Zaken na een correcte afweging gemaakt te hebben van alle feitelijke omstandigheden van de zaak en zonder kennelijk onredelijk te zijn, kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet voldaan is aan de eerste van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier november 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**